

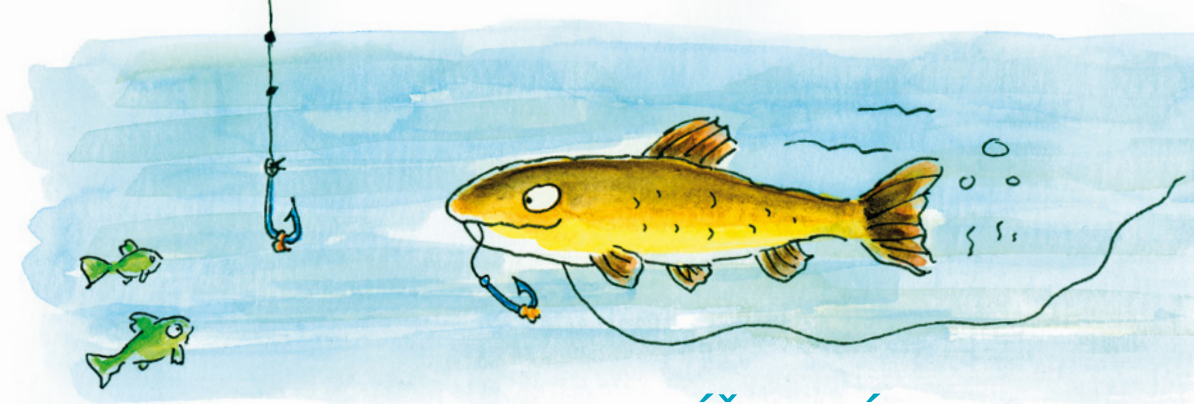
ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

RYBÁŘSKÉ POHÁDKY

ILUSTROVAL MICHAL SUŠINA

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

RYBÁŘSKÉ POHÁDKY

ILUSTROVAL MICHAL SUŠINA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

RYBÁŘSKÉ POHÁDKY

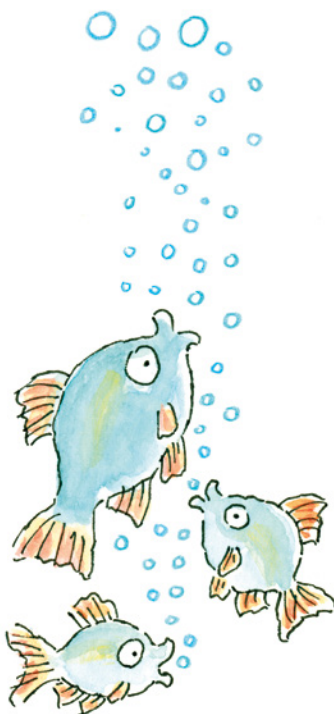
Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 7273. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2019

Vytiskla tiskárna TNM print, s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2019
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-271-2963-8 (ePub)
ISBN 978-80-271-2962-1 (pdf)
ISBN 978-80-271-2454-1 (print)

Obsah

Předmluva	7
Potrestaný čert	9
Stěhování rybníka	14
Proč má sumec vousy?	18
Závistivý rybář	22
Studený rybník	26
Nepořádník	32
Zlatá rybka	37
Pohádkový dědeček	42
Zachránci	47
Policejní pochvala	52
Princezna rybářka	56
Strašidelný večer	62
Prstýnek	67
Kouzelný prut	72
Živá voda	77
Nejlepší koník	82
Skřítek Zmrzlík	87
Má to háček	92
Líný lín	96
Amur Amor	100

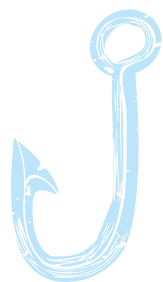

J Předmluva

Sedět v trávě, dívat se na vodní hladinu a s napětím pozorovat splávek... Zabere? Nezabere? Rybářský úlovek je někdy velké překvapení. Ať už ale odcházíte s plnou sítí, nebo jste u rybníka jenom strávili příjemnou chvíli, vždycky je to dobrý konec, jako v pohádkách.

Ve dvaceti Rybářských pohádkách zjistíte, že se toho u vody nebo pod vodou děje daleko více, než se při pohledu na tiché rybáře zdá.

Potrestaný čert

Kleofáš měl dlouhou chvíli. Chodil v pekle sem a tam, tam a sem, až ho napadlo, že by se mohl podívat do světa lidí. Dupl kopytem přesně tak, jak to viděl u Lucifera. Vykřesal jiskřičku, ze které se vyklubal hustý šedý dým. Ten Kleofáše obklopil jako podzimní mlha. Čert máchal rukama, aby se mu kouř nedostal do plic. Když ho rozehnal, ocitl se najednou ve světě u lidí. Schovaný v kukuřičném poli se okolo sebe rozhlížel. Měl sto chutí vyvést nějakou čertovinu, ale nevěděl jakou. Vtom si všiml lidí, jak se scházejí u nedalekého rybníka. Ukazovali na nějakou ceduli a pokyvovali hlavami. Nenápadně se připlížil až na okraj pole. Nechtěl, aby ho bylo vidět, ale potřeboval slyšet, co si ostatní povídají.

„Já rozhodně půjdu. Jsem široko daleko nejlepší rybář,“ kasal se jeden z přítomných pánů.

„No to se ještě uvidí. Ty čudly, co chytáš, se jako ryby nepočítají!“ vysmíval se mu další z mužů.

„Jsou to závody v chytání ryb, ne v poštuchování,“ usměrňoval je třetí muž.

Čert pochopil, že se chystají rybářské závody. Jen nevěděl, kdy rybářské klání začne. Raději počkal schovaný v husté kukuřici, až se setmí. Zatím měl dost času na přemýšlení. Při chroupání kukuřice plánoval, co provede.

Teprve po setmění se odvážil opustit pole. Vydal se k informační ceduli a pomalu četl, co na ní bylo napsáno. Čtení mu nikdy moc nešlo, ale nakonec se mu podařilo písmenka rozluštit.

„V sobotu?“ zabrblal nespokojeně. To znamená, že na svůj plán už nemá tolik času, kolik si představoval.

Vrátil se zpátky do pekla. Posbíral všechny magnety, které tam našel. Pekelné magnety nemusí být moc velké, a přesto jsou mnohem silnější než ty pozemské. Když totiž předchozího dne seděl ukrytý v kukuřici, všiml si, že někteří rybáři ryby krmí těstovými kuličkami. Chtějí je navnadit, aby si ryby zvykly a nebály se připlout blíž. A nejvíc by se to hodilo v sobotu. Kleofáš sice nevěděl, jak se takové těsto vyrábí, ale když všichni čerti spali, vydal se do čertovské kuchyně. Kuchařky tam nechaly kynout těsto na pekelníčky.

To jsou housky s pepřem a pálivou paprikou. Lucifer je snídá každé ráno. Musí být čerstvé a křupat mezi zuby, a tak si čertice pokaždé udělají těsto už večer, aby nemusely ráno tak brzy vstávat.

Kleofáš ani chvíli nezaváhal. Popadl mísu s těstem a pelášil zpátky k rybníku. Z kapsy vyndal malé magnety a vkládal je do středu těstových kuliček. Byla to sice práce, a tu Kleofáš nesnášel, ale čertovsky se těšil

na výsledek. Když nakonec žádný magnet nezbyl, naházel kuličky do rybníka. Promnul si upatlané ruce a podíval se do mísy. Zbylo tam těsta jen trochu. Sotva na jednoho pekelníčka, ale rozhodl se ho vrátit na místo. Třeba do rána ještě nakyne.

V sobotu nemohl dospát. Od Lucifera si tajně půjčil myslivecký oblek. Rybář, nebo myslivec? Vždyť je to jedno, pomyslel si. Oba jsou přece lovci. Do kapsy si strčil podkovu, která v pekle zbyla po jednom nepoctivém kováři. Čerti ji pověsili nad dveře a pokaždé ji pro štěstí pohladili. Byla přímo nabitá čertovskou silou.

Rybáři se začali scházet už od svítání. Každý si chtěl u rybníka najít to nejlepší místočko. Rozbalovali pruty, navlékali červíky na háčky, nahazovali. Nikdo si ani nevšiml myslivce, který se potuloval okolo. Tedy jen do chvíle, než porybný závod slavnostně odstartoval. Pak se začaly dít věci.

Zatímco rybáři se snažili ryby přemlouvát, ať se jim chytí na udici, k myslivci ryby vyskakovaly samy, a rovnou do kapsy. Neměl žádnou udici. Neměl žádnou návnadu, a přesto se u jeho nohou mrskala pěkná hromádka. Když je porybný přepočítal, rozhodl se závod předčasně ukončit. Takový rekord nikdo nepřekoná. Kdo ví, jestli v rybníce nějaké ryby vůbec ještě zbyly.

Kleofáš se tvářil, jako kdyby rybařil každý den. Chtěl, aby mu rybáři záviděli ještě víc, a tak se rozhodl, že rozdělá oheň, ryby upeče a sní. Během chvilky se okolo rybníka linula náramná vůně. Rybářům se sbíhaly sliny, ale Kleofáš jim nenabídl. Když se někdo odvážil po upečené rybě sáhnout, hned ho praštil přes prsty. Všechny ryby chtěl sníst sám. Jenže když se zakousl do první z nich, ulomil se mu zub. Zakousl se do druhé a přišel o další zub. Na tvrdé čertovské magnety úplně zapomněl. Nechal ryby rybami a s pláčem upaloval domů, do pekla. Jeho zlomyslnost, nečestnost a nenasytnost se mu pekelně vymstily.

Stěhování rybníka

Pan Ladislav bydlel ve velikém domě. Bydlel tam sám, protože se o svůj honosný domov nechtěl s nikým dělit. Byl totiž neskutečně lakomý. Jeho krásný dům ale pomalu chátral. To proto, že byl lenivý sám něco udělat a pro svou lakotu nebyl ochotný nikomu za práci zaplatit.

Jednoho letního dne, když sluníčko všechno kolem svými paprsky hezky prohřívalo, vyšel pan Ladislav na svou zarostlou zahradu. Během chvílky se v tom vedru začal potit, a tak ho napadlo, že by se mohl jít vykoupat. K rybníku to měl jen kousek, ale i těch pár kroků se mu zdálo příliš. Lenivost mu bránila k rybníku dojít.

„Nejlepší by bylo, kdybych měl přímo na zahradě bazén!“ přemýšlel nahlas. Podíval se směrem ke kůlně, kde mu rezivělo nářadí. Byl tam krumpáč, motyka i rýč, ale dlouhá léta na ně nikdo nesáhl. Do kopání se mu nechtělo, a tak tu myšlenku okamžitě zavrhl.

+

Procházel se po zahradě s rukama založenýma za zády a každou chvíli o něco zakopnul. Když se podíval, co to je, uviděl obrovské krtince. Během chvílky se mu v hlavě narodil nápad. Stačilo jen krtka chytit, a tak na zahradě číhal jako hlídací pes. Dlouho se nic nedělo, až večer.

„A mám tě!“ vykřikl najednou pan Ladislav. V rukou držel velikého krtka.

„Pust' mě!“ křičel překvapený krtek.

„Nepustím! Leda bys mi splnil tři přání. Jako zlatá rybka!“ smál se pan Ladislav, až se mu břicho smíchem rozhoupalo.

„A co by sis přál?“ zeptal se opatrně krtek. Čekal, že ten divný pán bude mít i divná přání, která se nedají splnit.

„Pro začátek stačí, když mi na zahradě vyhloubíš pořádnou jámu. Chci tu mít bazén,“ pronesl pan Ladislav.

Krtek se usmál. Tohle není pro krtka nic těžkého. Když ale pan Ladislav přikázal, že to má být do rána hotovo, úsměv se mu z tváře okamžitě vytratil. Přesto

přikývl, vymanil se ze sevření a okamžitě se pustil do práce.

Pan Ladislav viděl, že krtek plní svůj slib, a tak mohl jít v klidu spát.

Ráno našel na zahradě velikou a hlubokou jámu a na jejím dně vyspával unavený krtek. Pan Ladislav hlasitě pískl. Tím krtka probudil. „A teď druhé přání,“ řekl bez jediného slůvka poděkování nebo pochvaly.

Krtek nastražil uši. Tušil, že ho čeká další těžká práce.

„Naplníme bazén vodou z rybníka. Stačí prokopat tunel,“ prohlásil s úsměvem pan Ladislav. Na svůj nápad byl náležitě pyšný. Aby krtek nezabloudil, nasměroval ho přímo k rybníku.

Za pár hodin se začaly dít věci. Rybáři, kteří seděli okolo rybníka, se nestačili divit. Všichni do jednoho s otevřenou pusou zírali na hladinu, která klesala a klesala, až z rybníka zbylo jen bláto, ve kterém se mrskaly velké ryby. Ty malé totiž záhadně zmizely spolu s vodou.

O pár desítek metrů dál čekal pan Ladislav, až se mu bazén začne plnit vodou. Dočkal se. Nejprve silný

proud vystřelil do vzduchu krtka. Naštěstí přistál ve vysoké trávě, a tak vyvázl bez modřin. Z posledních sil se začal prokopávat co nejdál odtud. Nejspíš tušil, co bude následovat.

Spokojený úsměv na tváři pana Ladislava během chvílky zmizel. Bazén se rychle naplnil, ale pak začal přetékat přes okraj, zaplavil celou zahradu i dům. Pan Ladislav totiž nedomyslel, že v rybníce je vody více, než potřeboval. A když je rybník na kopečku, poteče voda dolů.

Co teď? Nezbylo mu nic jiného než utéct na střechu domu a tam čekat, až ho někdo zachrání. Nakonec to byli rybáři, kteří se vydali hledat ztracený rybník.

Rybník se přestěhoval, a tak to musel pan Ladislav udělat taky. Přemohl svou lenivost a postavil si nový dům. Úplně sám.

Proč má sumec vousy?

Na první pohled to tak nevypadá, ale v rybníce se to hemží rybami a jinými živými tvory. Na hladině se jen lehce pohupují vlnky, ale pod hladinou se dějí věci, o kterých nemáme ani zdání. Víte například, proč mají sumci vousy? Ne? Tak to vám o tom musím vyprávět.

Kdysi dávno vypadali sumci stejně jako ostatní ryby. I sumec Hubert.

„Pojď si s námi hrát na honěnou!“ lákali ho kapříci.

„Nejdu,“ odsekl Hubert nazlobeně.

Rád přemýšlel, ale k přemýšlení potřeboval klid, a tak se zdržoval spíš u dna. Tam bylo ticho pro přemítání jako dělané. Mělo to jedinou nevýhodu – zároveň tam byla velká tma. Když se Hubert zamyslel, pokaždé do něčeho vrazil. Jednou mu naskočila velká boule po srážce s balvanem. Jindy se pořezal o rezavou konzervu, kterou někdo do rybníka odhodil.

Vodník Vodomil už z něj byl celý špatný. „Nemůžeš dávat pozor?“ zlobil se pokaždé, když mu ošetřoval zranění.

„Když já dole nic nevidím,“ hájil se Hubert.

„Musíš plavat výš. Těsně pod hladinou je spousta světla ze slunečních paprsků. Uvidíš, že se ti tam bude líbit,“ přemlouval ho Vodomil.

„Ale tam nemám klid. Malé rybky se tam prohánějí jako na závodní dráze. Čeří vodu a odhánějí mi myšlenky.“

„Tak to je vážně těžké,“ povzdechl si vodník. Večer, když se ryby uložily ke spánku, o tom všem začal přemýšlet. Každý správný vodník, který se o svůj rybník vzorně stará, je nejen dobrý kuchař, učitel, lékař a vynálezce, ale především kamarád, který se živým tvorům pod hladinou snaží pomoci. Seděl ve svém křesle potaženém rybími šupinami, jednu nohu měl přehozenou přes druhou a hladil si svůj knírek. Tohle dělal pokaždé, když chtěl na něco přijít. Prudce se otočil. Jeho vousy ho totiž upozornily, že se blíží návštěva. Byl to lín. Jindy byly jeho pohyby líné a pomalé, ale teď sebou divoce mrskal.